

ЕВАНГЕЛСКО ПЕРИОДИЧЕСКО СПИСАНИЕ.

БРОЙ 11.

ЦАРИГРАДЪ.

НОЕМВРИЯ, 1865.

ПЪТЕШЕСТВЕННИКЪ-ТЪ

ОТЪ ТОЙЗИ СВѢТЪ ДО ОНЗИ.

(Продължение отъ стран. 74.)

Тогази азъ пристъпихъ при овогони който бѣше го истеглилъ и му рѣкохъ, " Господине, пожеже пъть-тъ отъ градъ Погибелово до онзи врата минува прѣзъ тука, защо не поправятъ това мѣсто, да могатъ бѣднѣ пътинци по безопасно да отхождатъ тамъ"? А той ми рече: " тойзи тивязъ батакъ е едно таквозь мѣсто щото не може да се поправи. То е единъ транъ, дѣто непрѣстайно се стича мръсна-та пѣна и венча-та нечистота, които съдрукатъ опознаване-то на грѣшно-то състояние въ челоуѣка и за туй тойзи погрѣсъкъ се казва Батакъ на Отчаяние-то. Защото, щомъ грѣшнѣй-тъ се свѣсти да уѣсти ужасно-то си състояние, възраждатъ се въ душъ-тъ му много страхове, недоумѣния, и отчаятелни прѣдчувствия, и тѣ венчи се събиратъ тука, тукъ си и оставатъ на туй мѣсто, и то е причивната дѣто тази земя тука е толкозь лоша. Не е че царь-тъ ище туй мѣсто да си оставя толкози лоша да се не минува. Царскы тѣ работници подъ назирателство-то на Царскы-тѣ земемѣрцы, отъ хиляда и осемъ стотинъ години и повече, до сега занимавали сѣ си дано бы да го попра-

вятъ. Нетина, и самъ азъ както знаиъ, тука на туй мѣсто, грѣба да има хвърмени и да сѣ потъкълы, най малко двадесетъ хиляды кола, даже и до милионъ кола добри езвѣти и здрави учения, които сѣ былы днасяны тука прѣзъ всяко врѣме на години-тъ. и отъ всякъ единъ страна на царство-то; и които разбиратъ отъ това думатъ че, такызи единица, каквото добри свѣсти и учения сѣ най добри за поправяние-то на туй мѣсто, ако бы то да можаше да се поправи; но то пакъ все тѣй си остава Батакъ на Отчаяние-то и подиръ всичко което могатъ да направятъ, то ще тѣй да си бѣде. По высочъ-тъ заповѣдь на Владѣтеля, прѣзъ самъ-тъ срѣдъ на тойзи батакъ има турени пѣколко добры и здравы стѣпала, но на таквозь врѣме, каквото имамы сега, туй мѣсто прѣлива съ много мръсоты, каквото вынагы става когато се развѣля врѣме-то, и тѣй тѣзи каменны стѣпала едвамъ се виждатъ; или, ако и да се виждатъ, то пакъ хора та, понеже имъ се вѣе свѣтъ стѣпватъ на криво, и отъ туй се укалюватъ добръ, макаръ и да сѣ тамъ стѣпала-та. Но като възникатъ веднѣжъ прѣзъ тѣсны-тѣ врата, тамъ вече земя-та е твърдѣ добра."

И на туй врѣме, видѣхъ въ снѣ-тъ си, че Уводенъ бѣше стигилъ у дома си, и съвѣди-тъ му дойдохъ да го посѣтятъ.

68

че им
дѣца
както
са гр
то и
пета
та з
чист
пров
тъ к
на пр
конт
пове
тъ и
М
ва и
трѣ
безп
рест
пено
споз
чада
най
лгис
глас
тъ и
то
прѣ
рас
гор
мог
ош
де
и
ва
ми
ба
че
ч
в
С
т
з
с
с
т
с
е
че
ди
сл
по

И едни отъ тѣхъ му казуваха че е благо-
горазумень, понеже са е въррилъ, дру-
ги му казуваха че е безуменъ, защото бѣ
трѣгилъ съ Християна наедно; имаше пакъ
и други които му са присмиваха че биль
страхливъ, и казуваха: "Панствоиъ, азъ до
бѣхъ трѣгилъ веднѣжъ на пать, никакъ
не быхъ си показалъ толкози малодушечъ,
да ся въррихъ само отъ малки пѣкон прѣч-
вы. И Уводенъ сѣдаше мѣжду тѣхъ тѣй
като гувень, но подиръ малко поокончати
ся; тогази и тѣ мѣнихъ прикаски-тъ си
и зѣхъ да ся подгавратъ съ горкый-тъ
Християнъ като го пѣмаше таяъ. До тукъ
за Уводена.

Сега като вървѣше тѣй самичекъ
и умисленъ, Християнъ погледна и ви-
дѣ още далеко нѣкого си, който идѣше
прѣзъ поле-то, но другъ пать на-
прѣво отъ неговъ-тъ, и честь-та пѣтъ
докара да ся срѣщатъ тамамъ на кресто-
пакъ-тъ. На тогази Господина име-то бѣ-
ше *Мудромиръ*; той сѣдѣше въ градъ-тъ
Пизмоугодениъ, голѣмъ единъ градъ, и близу
до градъ-тъ отъ който идѣше Християнъ.
Тойзи человекъ още отъ по напѣдъ бѣше
чулъ нѣщо за Християна; защото негово-
то трѣгваніе отъ градъ Погибелово бѣше
ся рязчуло не само въ неговъ-тъ градъ, но
и по околны-тъ градове, и станѣло бѣше
обща прикаска въ нѣкои и други мѣста.
Господинъ Мудромиръ, прочее, отъ тру-
дний-тъ му вървежъ, и отъ въздышаніе-
то и възниканіе-то му и пр. като угади
кой ще да е той, отвори съ Християна
таквъ единъ разговоръ.

Муд. На добъръ часъ, приятелю, кждѣ
тѣй толкозъ патоваренъ?

Хр. Панстиянъ патоваренъ съмъ, и
толкозъ, што струва ми ся че никой другъ
злочестъ человекъ не е носилъ таквъ
единъ тежкъ товаръ; но като мя питашъ,
"кждѣ тѣй"? ще ти кажъ, Господине, че
отивамъ тамъ на онѣзи тѣсны прата, за-
што се научавамъ че тамъ ще ми обдаятъ
такъ да ся отърва отъ тежкый-тъ си то-
варъ.

Мудр. Женъ и дѣца имашъ ли?

Хр. Имамъ, но тойзи товаръ толкози ми
е дотегналъ, што не мога да имъ ся
радеамъ, както отъ прѣди имъ ся радвахъ,
и по нѣкогашъ ми ся струва като че ги
нѣмамъ.

Мудр. Ще мя послушашъ ли, ако ти
нѣщо посѣвѣтувамъ?

Хр. Ако е добъръ съвѣтъ-тъ ти, по-
слушвамъ тя, защото имамъ голѣма нужда
отъ едно-благоразумно съвѣтваніе.

Мудр. Азъ быхъ тя съвѣтвалъ, да гле-
дашъ единъ часъ по напѣдъ да ся отър-
вешъ отъ тойзи си товаръ; защото дол-
но не ся отървешъ отъ него не ще можешъ
никакъ да успокоишь умъ-тъ си, нито ще
можешъ да ся наслаждавашъ отъ добринъ-
тъ, които ти е Богъ далъ.

Хр. И азъ туй искамъ; да ся отър-
вешъ отъ тойзи тежкъ товаръ. Но, самъ си
мога да го махна, и по нашъ-тъ стра-
нѣна кой да го отнеме отъ гърбъ-тъ ми,
и за туй, азъ отивамъ въ тойзи пать,
както ти рѣкохъ, да ся отърва отъ товаръ-
тъ си.

Мудр. А кой ти наказра да хванешъ
тойзи пакъ, за да ся отървешъ отъ то-
варъ-тъ си?

Хр. Единъ человекъ, който ми ся видѣ
да бѣше едно голѣмо и доста почтенъ
лице. Име-то му, както го познѣа, бѣше
Благовѣстъ.

Мудр. Да бжде проклѣтъ за той
съвѣтъ дѣто ти е далъ. Но всичкый-
съвѣтъ нѣна по страшень и по труде-
пакъ отъ тойзи, въ който ти проведъ
той, и ты ако слѣдвашъ по неговъ-тъ съ-
вѣтъ ще видишь самъ и ще познаешъ то-
я и както съледвамъ, до нынѣ грѣба и
си е случило нѣщо съ тебе, защото не
ждамъ по тебе калъ-тъ отъ Батакъ-тъ
Отчаяніе-то. Но тозъ Батакъ е само на-
чалю на теглила-та които срѣщатъ ти
кото върватъ по тойзи пать. Мене спъ-
шай, азъ съмъ отъ тебе по старъ,
тойзи пать въ който си трѣгилъ и
срѣщнешъ трудъ, болѣсть, гладъ, прѣ-
ждія, голотъ, сабни, львове, лани, тмвои
и съ една рѣчь, смъртъ, и друго какво-то
Право-то е това, и отъ много свидѣ-
е подтвержденно; и защо человекъ да
губи себе си тѣй несмысленно, като
увѣрива на единъ человекъ когото не
знава?

Хр. Добръ, Господине, по тойзи това-
що имамъ на гърбъ-тъ си, ми е много
страшенъ, отъ всичко това що ми испъ-
ты сега. Не! Азъ ще рекъ каквото е
мя срѣщне по пакъ-тъ не ща ни
знамъ за него, сэмо да мога веднѣжъ
тозъ товаръ да ся отърва.

Мудр. Отъ най напѣдъ тозъ товаръ
бѣ какъ ти ся патовари?

Хр. Ей тъй, като четяхъ тази книга която е въ рама-тъ ми.

Мудр. И азъ тъй си приислихъ; съ тебе ся е случило, което ся случва и съ други слаби хора, които, като са намѣсватъ въ работы високи като за тѣхъ, тъй падатъ въ таквызи като твои-тъ побръкванія на умъ-тъ, които не само направятъ челоуѣка да стане като дѣте, (каквото е станало и съ тебе) но и накарватъ го да тегли голѣми прѣлѣжѣя и бѣды, за да сполучи нѣщо си което и самъ не знае.

Хр. По азъ знамъ що търсиа: олекнуваніе отъ тойзи тежкъ товаръ.

Мудр. Но, защо да търсишь ты туй олекване прѣзъ тойзи пать, на който има толкови бѣды и богато-още, ако бы по-търѣлъ да ти доискажѣ, азъ можахъ да тя управѣ въ другой пать, дѣто да сполучишь неканіе-то си безъ да теглишь таквызи бѣды каквыто въ тойзи пать ще тя сполѣтатъ. Ето и улесненіе-то му е паракъ. Ще приложѣ още, че намѣсто тѣхъ, тѣмъ ще намѣришь ты безопасноеть, пріятельство и благодареніе.

Хр. Моля ти ся, Господине, отвори ми тази тѣмъ.

Мудр. Твърдѣ добръ, ето да знаешъ че тамъ въ оную село (име-то му е *Благо-прива*) живѣе единъ Господарь, на име *Дръвѣ-заказъ*, единъ много благоразуменъ челоуѣкъ, и добро име има между хора-та, и много е некусенъ да помага на челоуѣци-тъ да отгнхнуватъ отъ себе си таквызъ товари като твои-тъ, и азъ знамъ че на много хора е сторилъ той туй добро. И освѣнъ туй той има и това некуство дѣто да нещѣрава оиѣзи които има ся е нѣщо повредилъ умъ-тъ поради товари-тъ. До него, както рѣкохъ, ако бы да идешъ, твърдѣ скоро ще получишь помощь. Отъ тука до негова-тъ къща едѣа ще има единъ четвъртъ отъ часъ, и ако бы че нѣма него тамъ, той има единъ сынъ, който ся зове *Поштыкъ*, единъ много хрисимъ момкъ, и него като намѣришь, той знае да ти помогне сящо както старий-тъ. Казвалъ ты да идешъ тамъ за да ся отървешъ отъ товаръ-тъ си. После, ако не ти ся ще да ся върнешъ на отечество-то си (което и самъ азъ, не бихъ ти желалъ), можешъ отъ тука да проводишь за женъ си и за дѣца-та си да дойдѣтъ тука на туй село, дѣто ся намѣрватъ много празни къщи, една отъ тѣхъ можешъ да хванешъ съ

умѣренъ цѣнъ. Прѣхрана-та е тука ефтина и добра и туй което ще направя да бѣде живогъ-тъ ти по весель, е дѣто ще живѣешъ при едимъ почтенны съѣди почтено и споредъ както живѣятъ сега хора-та. (Слѣдува.)

ЗА ВѢРЖ-ТѢ И МОЛИТВѢ-ТѢ.

Вѣра-та не ся състои въ това само да вѣрвамы Исуса Христа, но и да вѣрвамы още, че всичко щото е рѣкълъ, рѣкълъ го е като Богъ, и че е съвършенно истинно, и че ще ся сбѣде мутлакъ. "Небе-то и земля-та ще прѣвниахъ, а юп-тъ словеса нѣма да прѣвниахъ въ вѣкъ," е самъ той рѣкълъ. Вѣрж-тъ като опрѣдѣлява Апостолъ Павелъ казува. "Вѣра-та е осмиществованіе на оиѣзи нѣща за които ся надѣмъ, и изавеніе на нѣща които не ся виждатъ." (Евр. 11; 1.) Вѣрний-тъ тури очи на Исуса Христа и ся утвърдава на негова-тъ зарѣчванія и обѣщанія които удовлетворява съ постоянный-тъ усѣхъ на добродѣтель-тъ си: "Азъ съмъ," казува той "лоза-та, вы прѣяки-тъ; който прѣбѣдва въ мене, и азъ въ него, той приноси плодъ много; защото безъ мене не можете нищо да сторите." И тъй както прѣчка-та, когато е добръ насадена въ лозж-тъ, дава плодъ, така и Християниъ-тъ, когато остана прикованъ въ зарѣчванія-та Исусъ Христовы, и има вѣрж горѣщъ и правдѣла добродѣтели. Слѣдователно всякой Християниъ трѣба да е съединенъ съ Христа, както лозана-та прѣчка съ лозж-тъ; трѣба да съхранява въ животъ-тъ си всички-тъ черты на Богочелоуѣка Избавителя си, колкото може, чистотъ, спрѣчь святость, кротость и любовь, трѣба често да призовава негова-то име, да му ся покланя съ присърце, да ище негова-тъ помощь, да бѣде послушенъ и да ся покорява на заповѣди-тъ му и да има него подтвърженіе на бѣдущѣ-тъ си надеждъ, както има тука ежедневиъ-тъ си хранъ подтвърженіе на тѣлесно-то си съществованіе. Велика-та цѣль на Християнина трѣба да бѣде спечала-та на обѣщаны-тъ небесны добрини, а не на земны-тъ. Началникъ-тъ, съвършителъ-тъ на священно-то наше вѣроисповѣданіе, Исусъ Христосъ има, тъй да какъ, начертанъ пла-

68

че
дѣ
ка
са
то
не
та
чи
пр
тъ
на
ко
по
тъпа
тр
бе
рес
ис
сно
чѣ
на
ли
ла
тъ
то
пр
рас
го
мо
ош
де
и
ва
ма
ка
че
че
ве
б.
те
т
с
с
ч
то
д
ш
се
се
че
дѣ
сло
пов

нѣ-тъ за спасеніе-то на всякой единѣ Христианинѣ; тойзи дѣлає ся намѣрѣва вѣ-трѣ въ священно-то евангеліе; което е Божія-та мудрость, и който, тѣзи правѣ мудрость, всякой отъ Християны-тѣ трѣба често да приговаря, и да гледа пламѣ-тъ на спасеніе-то си, и по него да устроява без-смѣртіето си, а не да храни надежды не осно-вателны, че понеже ся нарича Христианинѣ ще да ся спасе и безъ да прави това което му подобава, никой на свѣтъ-тъ да ся не надѣе за това никога. Истиннѣ Богъ е милостивъ, но е и праведенъ, и ако ся не испъкни правосѣдіе-то му, не ся излива милость-та му; "Праведенъ си Господи, и правъ ежъ твои-тѣ сѣдбы," казва про-рокъ Давидъ.

Молитва-та е единственно-то невообъ-димо оръжіе, единственно-то безопасно назвище, единственно-то небесно несо-ржжіе на Христианина; чрѣзъ него и отъ всяко зло ся опаза, и каквото ище отъ Бога, ако му е полѣзно, приема го: "Ис-кайте и ще ви ся даде, хлопайте и ще ви ся отвори." И не само че приема, но и отъ грѣхове-тѣ си ся очисти! Ниневійци-тѣ бѣхъ осѣдени да погынауть зарадъ много-то имъ грѣхове, и чрѣзъ молитва-тъ ся избавихъ; пророкъ и царь Давидъ един-ственно оръжіе на воинствованіе-то си и-маше молитва-тъ, чрѣзъ неѣхъ обори и стра-шнаго оногось Голиата, и отъ много други бѣды и опасности избѣгна; царь Іезекія побѣди Перем-тъ, и избѣгна отъ смѣртъ-тъ на едикъ тежкѣ болѣсть само съ молитва-тъ. Священный Златоустъ ка-зува, че както слѣнце-то е видѣлиа на оч-тѣ, така и молитва-та е видѣлиа на ду-шѣ-тъ. Когато человекъ прѣговаря Священ-но-то Именіе, тогась Богъ ся разговаря съ него; а когато ся моли тогась той ся разго-варя съ Бога; и то е единственно-то срѣд-ство, съ което словесно-то същество, мо-же всякога когато ще, да влѣзва въ сно-шеніе съ създатель-тъ си. И тѣзи конто не править това често, священный Злато-устъ ги има за жрѣтвы. "Седмѣ нѣтя на день ти хвалихъ," выка Давидъ; но, въз-любленни читатели, всякой отъ възъ нека самъ си себе си попыта, дали поне сутринъ и вечеръ, въ начало-то на пощѣ-тъ и на день-тъ, приноси молѣ-тъ си както трѣба, съ вѣрѣ, съ благоговѣніе, съ надеждѣ, или само съ устимъ шеніе нѣкон думы, или да не бы че и никакъ!

ЧЕЛОВѢКОЛЮБІЕ У ЕДИНѢ АМЕРИ-КАНСКІЙ ИНДІАНИНѢ.

Едно плѣме отъ туземцы-тѣ Индіане в Америкѣ, като имаше ивкога си бой съ Англичаны-тѣ, зароби отъ тѣхъ едно войника отъ планинскы-тѣ страны Шотландіѣ, когото като плѣха да затѣ-жѣтъ, отърва го главатарь-тъ имъ отъ смѣртъ и го зѣ за сынъ. Шотландецъ-тъ съдружи побацимъ-тъ си въ вытрѣшнѣ-тѣ мѣста, изучи мѣстнѣй-тъ языкъ, съо-брази ся съ правы-тѣ имъ и станъ не-кусенъ въ употребеніе-то на Индіанскы-тѣ оръжія. Слѣдъ врѣме, сащо-то плѣхъ потегли да посрѣше Францускѣ-тъ вой-скѣ, съ кой-то бѣхъ тогось стѣзницѣ противъ Англичаны-тѣ. А нужда бѣше да мивають ношѣ близу край лагеръ-тъ на Англичаны-тѣ.

Много рано сутринъ-тъ, (а бѣше про-лѣтно врѣме), старѣй-тъ главатарь събу-ди Шотландецъ-тъ молятъ; възведе го на едно во високо мѣсто, и му посочи ча-дары-тѣ на съотечественцы-тѣ му. Стар-ецъ-тъ ся виждаше твърдѣ много сму-тенъ и съзы течахъ изобилно изъ оч-тѣ му. Слѣдъ малко едно мѣлчаніе, "из-губихъ," каза, "единчкый-тъ си смѣль въ единъ бой съ твои-тѣ индіородцы-тѣ дали си и ты единчкѣ на башѣ си, а вмемниши ли че е живъ още башѣ ти?" "Да, азъ съмъ единъ у башѣ," отгово-ри молятъ-тъ, "и надѣжъ ся да е живъ башѣ ми още."

Тогась тѣ ся намѣрвахъ до единъ на-цавляжъ хубавъ дѣлака. Видѣ-тъ бѣше привлекателенъ и великолѣпенъ; а като върхъ на веселы-тѣ пріятности въ такъ минутѣ изгрѣваше слѣнце-то. Старецъ-тъ Индіанинѣ като изгледа и дълго плѣ-никъ-тъ си Шотландца, "Нека ти е рѣдѣ сѣрдце-то" възвика той, "и из-гледашъ хубость-тъ на този видѣ шѣ-прѣдѣ оч-тѣ ти. За мене е той вече не-то едно пусто мѣсто; но ты отъ сега е-свободенъ; върни си при съотечествен-ницы-тѣ си, нагледай пакъ башѣ си, да ся радва и той пакъ кога гледа слѣ-нце-то сутринъ като изгрѣва, и дръвѣ-пролѣтъ като цавтять."

— Зависть-та, силены-тѣ пожеланія жедность-та за почесть скратывають з-вотъ-тъ на человекъ.

ПОПЫТКАНИЕ-ТО НА ТЪМНИЧНИКЪ-
ТЪ И ОТГОВОРЪ-ТЪ НА
АПОСТОЛЪ-ТЪ.

Raisers

Викога не е предложилъ человекъ едно
питаніе по важаю отъ това което тъмни-
чий-тъ стражъ въ Филиппи предложи на
Павла и на Сима. *Господине, какво трѣба
да правя, за да се спася?* Трусъ бѣ-
ше растрѣсилъ тъмничъ-тъ до основаніе,
и отворилъ бѣ всички-тъ ѣ врата и развър-
залъ бѣ узы-тъ, на всички-тъ. Темничий-
тъ стражъ, внезапно събуденъ, като видѣ
врата-та тъмничны отворены, възмиъ че съ
побѣгнали узници-тъ, и отчаянъ истреги
ножъ-тъ да се убіе. Но Павелъ го въс-
прѣ, като извика: "Да не сторишь на се-
бе си никакво зло; защото свѣща съмъ ту-
ка." Послѣ темничий-тъ стражъ като
понека свѣщъ, съочи вътрѣ, и като падна
прѣдъ двама-та апостола, помыта: Какво
трѣба да правя, за да се спася! Защо
предложи едно таквовъ питаніе? Дали жи-
вотъ-тъ му бѣше въ опасность! Но ви-
ди се че земетресеніе-то не се повторило;
и още ако да имаше таквъ единъ страхъ,
той не би възвѣдалъ въ тъмничъ-тъ, по пове-
че би извѣдалъ на къръ-тъ; нито имаше
нѣкоя опасность да бѣде наказанъ отъ
господари-тъ си поради побѣгваніе-то на
узници-тъ; понеже всички бѣхъ тако. Но
защо растрепералъ направи това питаніе?
Несумѣнно защото въ овъкъ минува, и
да ли не прѣвѣпалъ въ животъ-тъ си, со-
вѣсть-та му го изболчи като голѣмъ грѣ-
шникъ противъ Бога, който раскъща зе-
мь-тъ, и прави да треперитъ стѣпнове-
тъ ѣ; почувствова че има душа, че съ-
ществува Богъ и съдба и въздаяніе, спе-
редъ койкто всякой е длъженъ да да-
де отвѣтъ на дѣла-та си. И до толковъ
го отеготи уещаніе-то на грѣхове-тъ му,
щото припадна и позѣ-тъ на Павла и
на Сима като на Божиі слуги и послан-
ници. Спасеніе-то на души-тъ занима-
ваше сега всичко-то му вниманіе.

Помыта: какво трѣба да сторя, за да
се спася, увѣренъ че тѣ можахъ и щѣхъ
да отговорятъ като отъ Бога, на когото
посланици ты исповѣдуваше вече. Пыта-
ніе-то бѣше кратко, и отвѣтъ-тъ почти
равно краткъ: *Вървай въ Господа Ис-
уса Христа, и ще се спасешъ.* Въ тойзи
краткъ отговоръ на богодухновенны-тъ
Апостола напѣривама главизикъ-тъ и съ-

щность-тъ на това което се изискува за
спасеніе на грѣшны-тъ. Но може нѣкой
да каже: Азъ вървяхъ въ Исуса Христа,
и по това имамъ твърдо увѣреніе че ще се
спася. Но каква е вѣра-та ти, жива или
мъртва? Имашъ ли вѣржъ която побуж-
да да си послушенъ на Евангеліе-то?
Вѣрвашъ че има единъ Богъ, това го вѣр-
ватъ и бѣсове-тъ, и треператъ. Вѣрвашъ
че Исусъ Христосъ е Сынъ Божій; и бѣ-
сове-тъ, които бѣхъ въ человекъ-тъ и на
конто име-то бѣше Легионъ, исповѣдахъ
го че е Святъ Божій, и растреперани го
молахъ да ги не хвърли въ безднъ-тъ,
нито да ги мачи прѣди вѣме. Но имашъ ли
ты тѣзи вѣржъ която спасава души-тъ, или
докарва до покаяніе? Не, и тѣи тѣхна-
та кѣмъ Христа вѣра нѣмаше никаквъ си-
ла; вѣра която не води кѣмъ покаяніе,
нищо не ползува; не спасава души-тъ.

Отъ истиннъ-тъ вѣржъ извиратъ всич-
кы-тъ добры дѣла, които сѣ истиннъ бо-
гоугодны. Безъ вѣржъ, казува Апостолъ
Павелъ, не може никой да угоди Богу.
Повѣрвай (рекохъ Апостола-тъ на тем-
ничий-тъ стражъ) въ Господа Исуса
Христа, и ще се спасешъ ты и домъ-тъ
ти; и истиннъ безъ да губи вѣме по-
вѣрва съеъ всякъмъ си домъ, и се кръсти
като ученикъ Христовъ. Смѣли това дѣло
на темничий-тъ стражъ. Да ли не зна-
еше че като се покаже че вѣрва въ Христа,
ще бѣде гоненъ, че може и да го затры-
кнѣтъ? Не знаеше ли че вчера още Павла и
Сима ты бихъ твърдѣ злѣ, и ты заврѣхъ,
само затова защото проповѣдувахъ догмы-
тъ и обычаи-тъ на Христіанско-то вѣроис-
повѣданіе? Имаше ли право да се надѣе че
той ще бѣде исключенъ отъ скърби-тъ и
всякакы-тъ усибы, които тегляхъ дру-
гы-тъ Христіани? Ясно че не, по таквовъ
усердіе имаше да спасе души-тъ си,
щото не се убои отъ тѣзи които убиватъ
тѣло-то. Всичко напусна заради Христа.
Неповѣда неговъ-тъ религіѣ безъ да
изгуби едикъ минутъ вѣме, и причисли се
при ученицы-тъ; тука виждамы явю що
значи да се вѣрва въ Господа Исуса
Христа. И прѣзъ истъ-тъ онакъ ноцъ ако
бы умрѣлъ темничий-тъ, несумѣнно че
щѣше да бѣде спасенъ. На разбойникъ-тъ,
който на кръсть-тъ повѣрва въ Христа
и рече: Помени ма Господи, когато дой-
дешъ въ царство-то си, Исусъ отговори:
Днесъ съ мене ще бѣдешъ въ рай. Отъ

вѣрж ли, или отъ дѣла ся спасе тойзи человекъ? Безъ сумнѣнїе че отъ вѣрж; пнакъ никой не може спасенъ да бжде. "По благодать сте спасени чрѣзь вѣрж-ть; и това не е отъ насъ; Божїй е даръ-ть; не отъ дѣла-та," казва Апостолъ-ть, "за да ся не похваля иѣкой."

Христосъ искаше вѣрж отъ всички които идяхъ при него, и казваше на тогозъ и на оногозъ: Вѣра-та твоя тя спасе! Не направя дѣла силены тамо дѣто не виждаше вѣрж, и никого никого невѣрника иѣма да спасе. Истинна-та вѣра приема Иисуса Христа като единственикъ-тъ Спаситель, и наказва ны да го любимъ и да му слугуваме за показъ на признателность-ть ни за неговъ-тъ кльз насъ любовь.

ЗА МАСТИЛО-ТО.

Рѣчь-та мастило значи всяка шаровна постройка, употребявана въ писанїе и въ типографический-тъ занаятъ за начертаванїе на буквы-тъ. То е было познато и на староврѣменны-тъ, както ся научаваме отъ Плинія и други по ветхы писатели. Състояло ся е отъ три части сажды, и особливо отъ фитилы-тъ на кандила-та, и отъ една часть клей или рыбный туткалъ; а кога иѣмало таквозъ употребявали, както и до днесъ по иѣкои мѣста въ турско и въ гръцко, чернильный-тъ мѣхуръ на чернильницъ-тъ, рыбъ или на октоподъ-тъ.

Мастило-то на стары-тъ, и онова което съ употребявали въ срѣдны-тъ вѣкове, е было по жлаво и по гжето отъ това което ся днесъ употребява; и когато съ го употребявали да пишеть на пергаментъ, или на свилени тканя, припльняли съ го съ клей, и за туй буквы-тъ съ ставали по высокы отъ повърхнїи-тъ на кожѣ-тъ, или на платъ-тъ, и докарвахъ наблюдатель-тъ да мысли, че съ правены съ иѣкой типографический способъ.

Както днесъ, тѣй и при староврѣменны-тъ въ употребенїе е было мастило отъ различни шарове.

Черно-то мастило го употребявали въ ръкописи-тъ и въ харты-тъ а червено-то въ записванїе на главны-тъ буквы и надписи-тъ на книги-тъ и на харти-тъ. Въ Орлеанъ во Френско има една харта отъ

Филиппа Първаго която носи дѣточислѣнїе 1090, тя е писана съ зелено мастило. Царїе-тъ писували имена-та си съ червено мастило.

Употребявали съ още и златно и сребрно мастило когато съ иѣли да пишеть на багрены (алены) и други боядисаны платна, каквото на пр. прочутый-тъ Упсалекий Кодикъ бѣ написанъ съ съ сребрны буквы на багрено кадѣе; а главны-тъ буквы бѣхъ писаны съ съ златны.

СВѢТОВНО БЛАГО. — Отъ всички които потърсихъ да угодятъ само на своето самолюбїе, дѣ е тозъ който е сполучилъ това? Който е направилъ злато-то вдоль свой, благодарилъ ли ся е? Който ся е потылъ въ поприще-то на славолюбїе-то, наградилъ ли ся е? Който е вкусилъ велико чувствено наслажденїе, благополученъ ли е? Може ли да отговори иѣкой положително? Не, никой. А когато го попыта съвѣсть-та му, и безъ друго ще помыта: Дѣ съ глуды тѣ които си нахранилъ? Жедны-тъ които си напоилъ? Стравный-тъ, когото си покрылъ? Голый-тъ когото си облыгълъ? Запръный-тъ, когото си посѣтилъ? Болный-тъ на когото си послугувалъ? Какво ще почувствува когато отъ нужды отговори: Нищо отъ това не съмъ сторилъ — само за себе си съмъ мислил!

— ПЪШЕХОДСТВО-ТО е най доброто упражненїе на тѣло-то; обучавай ся да ходишь иѣшь на далеко. Человекъ ся хвали че е подчинилъ конь-тъ на себе си; но имаъ сумнѣнїе дали отъ употребенїе-то на това животно е спечелилъ повече отъ колкото е изгубилъ. Нищо друго не е спомогвало толкозъ за отпаданїе-то на человеческий-тъ родъ. Туземець-тъ Американецъ извървява иѣшь въ единъ день толкозъ разстоянїе колкото ослабжый Европейецъ на конь. Малка една до половинъ часть расходка, като стане иѣкой отъ сънь, е твърдѣ полезна. Отпѣжда сънь тѣ, и докарва други добры слѣдствїя въ экономїѣ-тъ на животъ-тъ.

ЧЕТЕНИЕ ЗА ДЪЦА-ТА.

ПОСЛѢДНО-ТО ЦѢЛОВАНИЕ НА МАЙ-
КЪ-ТЪ.

Единъ писателъ така чувствително описва послѣдно-то цѣлованіе съ любезнѣтъ си майкѣ. Всякой единъ, който е ималъ като даръ отъ Бога единъ добръ и чадолубивъ майкѣ, може да съчувствува на дѣтинскѣ-тъ скръбъ въ това описаніе.

Азъ бѣхъ само на петъ години дѣте когато майка ми ся починахъ; но нейный-тъ образъ и днесъ е въ умъ-тъ ми толкозъ ясень колкото бѣше въ сакцій-тъ день на смъртъ-тъ ѝ, ако и да ся минахъ отъ тогази повече отъ двадесетъ години.

Помнѣхъ майкѣ си като единъ женъ съ блѣдаво по засмѣно лице, и когато ми нѣщо захвалише гласъ-тъ ѝ бѣше много мекъ и радостень; но когато ми изобличаваше за нѣщо зло което бѣхъ сторилъ (защото несмысленно дѣте бѣхъ), тогази въ гласъ-тъ ѝ имаше нѣкаква си умилителна кротость която ма бодѣше право въ срдце-то. Струва ми ся че и сега гледамъ нейны-тъ голѣмы и сини очи мокри сътъ слъзы, по причинѣ на мон-тъ дѣтинскы безчиня, и че чувамъ гласъ-тъ ѝ като гъзвѣ. "Чудо мое, какъ можешъ толкозъ да ми наскърбишь?"

Отъ много врѣме тя бѣше блѣдава и немощна и на врѣменѣ ся показваше една червещина по страна-тъ на лице-то ѝ която ѝ докарваше такази единъ красота, щото азъ мисляхъ че грѣба да е оздравѣла. Но тогази тя ми говораше за смъртъ и мя приграваше до гряды-тъ си и ми зарѣчваше да бѣдѣ добро дѣте, и, тя като ще отиде, азъ да обичамъ бащѣ си много, защото той не ще да има освѣтъ мене кого да обича.

На умъ-тъ ми е сега че бѣше болна цѣлъ день и азъ бѣхъ напусналъ конче-то си и кавишикъ-тъ си и други-тъ синграчки и ся мамахъ да сѣдѣ тихо. Прѣзъ всичкий него день не ѣхъ видѣхъ и день-тъ ми ся струваше да е много дългъ. Вечерь-тъ ми казахъ че майка ми е толкози болна щото не ще може да мя цѣлуе прѣди да си легнѣ, каквото имаше обычай тя вынѣгы да прави, тѣй що, този вечеръ азъ грѣба и безъ това да идѣ да си легнѣ.

Но азъ не можихъ да направѣхъ това. Безъ да мя видѣтъ и угадѣтъ азъ влѣзохъ въ одаѣж-тъ при ней, и съ устны близу до нейны-тъ шениахъ, "майко, мила майко, нѣма ли да мя цѣлунешъ?" Устны-тъ ѝ бѣхъ много студены и когато тури ты ръкъ-тъ си на лице-то ми и постави гласъ-тъ ми на гряды-тъ си, усѣтихъ въ всичко-то си тѣло едно студено растреперваніе. —

Баща ми мя зѣ на рѣцѣ и мя изнесе изъ одаѣж-тъ, но не можѣ да ми продума. Като мя покрыхъ да спиѣ, лежахъ много врѣме безъ да засниѣ и все мисляхъ. Страхъ ми бѣ да не умре майка ми, защото и нейно-то лице бѣше студено също както на малкѣ-тъ ми сестра, която умрѣ по прѣди и отнесохъ тѣло-то ѝ нѣкъдѣ та го не видѣхъ вече. Но съсъ всички тѣзи тежки мисли заспахъ както всяко дѣте.

На сутринь-тъ, щомъ станяхъ зантекохъ ся въ майчинѣ-тъ си одаѣжъ съ едно чудно прѣдусѣщаніе на голѣмѣ бѣдѣ която имаше да мя налѣти. Също станѣхъ както ся бѣхъ страхувалъ азъ. Тамъ имаше единъ блѣлъ чармафъ посланъ на растрепеный-тъ и студены-тъ одѣръ; дърпнѣхъ го на страна. Тамъ видѣхъ склопены-тъ очи и окаменело-то чело; по слава Богу, видѣхъ и мило-то усмихваніе на уста-та на любезнѣ-тъ си майкѣ, иначе срдце-то ми щѣше да ся строши.

Тозъ часъ всичкы-тъ ми грѣшкы за които тя бѣше мя толкози пати изобличавала дойдохъ ми на умъ. Сильно желаяхъ да ѝ какъ че отъ сега ще земѣ нейны-тъ думы за законъ на мене си, и ще станѣхъ всичко което ты бы желала да станѣ. Азъ бѣхъ гнѣваливо и не послушно момче, но всякой нѣкъ когато ми дойдеше да ся разсрдѣхъ, струваше ми ся че виждахъ нейны-тъ кроткы и насызлены очи да ся взрѣни въ мене, също както мя гледаше ты когато бѣше жива; и когато ся боряхъ въ себе си за да надѣѣхъ на страсть-тъ си, усѣщахъ нейный-тъ погледъ да прониква до въ срдце-то ми, и пріемахъ едно наслажденіе. Всякий-тъ ми характеръ даже ся промѣни отъ частъ-тъ на смъртъ-тъ ѝ. Нейный-тъ духъ вышѣлы пріестствуваше въ мене да ми помага въ послѣдованіе-то на добро-то и въ противостояніе-то на зло-то. Усѣщахъ че ще ся наскърби кроткый-тъ невнѣ духъ ако бы да мя видеше ты че ся отстранявамъ отъ правый-

тъ пътъ и сърце ми не даваше да сторѣхъ тѣквозь едно нѣщо. Азъ бѣхъ възлюбенно-то нейно чадо; знаяхъ че тя бѣше много плакала надъ мене, и много бѣше ся молила на Бога съ усърдны молбы за мое-то добро, и даже като ставеше на прага на гробъ-тъ, желаніе то ѝ за мое-то благополучіе бѣше ѣк накарадо да ся забави душа-та ѝ още малко за да може да принесе на Бога още едикъ молбѣ за мене.

Не забравихъ никога това послѣдно цѣлованіе на майкѣ си. Споменъ-тъ ми за него бѣше като едно всегашно добро при мене, и въ скръбь, и въ радость и въ всяко искушеніе.

Желали быхмѣ всички-тъ дѣца които четатъ Зорницѣ-тъ така да ся докарватъ къмъ майкѣ-тъ си додѣ смъ тѣ живы, щото въспоминаніе-то ихъ да бѣде сладко. Желали быхмѣ още и всякоя майка така да ся старасе прѣзь живота си да отхраня дѣца-та си въ страхъ Господень, щото думы-тъ ѝ, и примѣръ-тъ ѝ, да оставятъ както едно богато наслѣдіе за чада та ѝ.

—Единъ прочуть звѣздоброець който ся приструваше че ужъ може да прѣдсказува кой колко врѣме ще живѣе, повыка го едикъ царъ-тъ и му рече тъй: “Ты като знаешъ толкозь и прѣдсказувашъ на чловѣци-тъ кога ще умрѣтъ, кажи ми сега, ты, кога ще умрешъ?” Звѣздоброець-тъ помисли малко и даде тоѣзи хитѣрь отговоръ; “Азъ ще умрѣ, само три дни прѣди да умрете Ваше Величество.” Царъ-тъ тозь часъ повелѣ да му дадатъ едно добро мѣсто въ серай-тъ, да го хранятъ добръ и най искусни-тъ дѣкари да пазятъ пригѣжно здравіе-то му.

Всякой единъ е длъженъ да бива колкото е възможно благоугодень, сирѣчь да угодыва на оубзи, които или природата е направила, или самъ си той гы е избралъ, като съдружинци на животъ-тъ си.

Има три вида пріатели; пріатели които вы обычатъ, пріатели които малко гы е грижа за васъ, и пріатели които вы нечаяждатъ.

СТИХОТВОРЕНІЕ.

1. Честить тозь день кога станѣхъ
Въ сердце-то ми рѣшеніе-то,
Животъ-тъ си да посвятѣхъ
На Бога Спаса моего.
2. Честить и азъ че съмъ пріятѣ
Да станѣхъ ученикъ Христовъ,
Чрѣзь беспрѣдѣлныя благодѣть,
И неисказаныя любовь.
3. Блаженно-то дѣло станѣхъ;
Вечь той е мой и неговъ азъ;
Отъ милость той мя призова,
И азъ послушахъ неговъ гласъ.
4. Застой сега и почини,
Сърце мое, при Господа;
Отъ Него ты ся не дѣли;
Прѣбывай съ Него за всегда.
5. Това си обрѣченіе
Ще подновявалъ всякой день,
Прѣдъ Бога съсь моленіе,
Додѣ да бѣдѣ вечь спасенъ.
6. И въ най послѣдныя-тъ си часъ
На тозь животъ, о Боже мой,
Прѣмногъ ще ся радвалъ азъ,
Че ся рѣшихъ да станѣхъ твой.

ПЫТАНИЯ ОТЪ СВ. ПИСАНИЕ.

17. Колко пѣти и какъ станѣхъ дѣто ся раздѣли вода-та на рѣкѣ-тъ Иорданъ?
18. Кой чловѣкъ ся уподобява на вълмы-тъ морскы?
19. За кого ся казва, че бѣ силенъ въ Писанія-та?

ОТГОВОРИ НА ПЫТАНИЯ-ТА ВЪ 10-Й БРОИ.

- 14.) Видѣ Римл. 8; 14.
- 15.) Видѣ Галат. 6; 1.
- 16.) Видѣ Прит. 22; 6.

Притяжатель на вѣстника и на печатницѣ-тъ А. Мин. совѣт., у Везиръ-ханъ.